

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/97/2020
Identifikačné číslo spisu:	7614204643
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7614204643.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobkyne Ing. I. A., nar. X. G. XXXX, ul. C., zastúpenej advokátom JUDr. Mikulášom Sabom, CSc., ul. Hany Meličkovej č. 25, Bratislava, proti žalovanému: LEADER LIGHT s.r.o., so sídlom M. Gorkého 33, Spišská Nová Ves, IČO: 36 188 433, zastúpenej JUDr. Helenou Penxovou, advokátkou, Štefánikovo nám. 5, Spišská Nová Ves, o zaplatenie 44.131,77 € s prísl., o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/47/2018-288 z 31. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 15Cb/11/2014-239 z 22. februára 2018 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4 082,40 Eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 1. apríla 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a napokon žalovanej priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 81,50% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že si žalobkyňa žalobou dňa 12. marca 2014 uplatnila nárok na odmenu konateľky za obdobie od 1. januára 2009 do februára 2013. Z predložených dokladov mal súd preukázané, že odmena bola vyplácaná mesačne, vždy ku koncu nasledujúceho mesiaca. Konštatoval, že si nárok na odmenu môže uplatňovať štyri roky spätne t. j. od 12. marca 2010, to je aj za mesiac február 2010, nakoľko táto bola splatná v marci 2010. Ďalej uviedol, že žalobkyňa podľa jej vyjadrenia odišla zo spoločnosti 31. marca 2012, keďže nedošlo k jej výmazu v obchodnom registri, listom zo dňa 18. novembra 2012 sa vzdala funkcie konateľa spoločnosti a k účinnému odvolaniu z funkcie konateľky došlo na valnom zhromaždení dňa 28. januára 2013, nie až zápisom do obchodného registra. Nárok na

odmenu jej tak vznikol iba za mesiac január 2013. V prevyšujúcej časti považoval nárok za premlčaný. Vyslovil názor, že sa odmena konateľa neodvíja od schválenia ročnej účtovnej uzávierky, pretože dosiahnutý zisk sa rozdeľuje medzi spoločníkov a nie konateľov spoločnosti. S poukazom na § 66 ods. 3 v súvislosti s § 571 Obchodného zákonníka vyslovil záver, že odmena konateľa spoločnosti je určená valným zhromaždením, no nárok konateľa na odmenu vzniká bez ohľadu na to, či o tom rozhodne valné zhromaždenie. Výkon funkcie konateľa spoločnosti je honorovaný a to bez ohľadu na to, či funkciu konateľa vykonáva jeden zo spoločníkov alebo tretia osoba, čo je daný prípad. Konštatoval ďalej, že medzi žalobkyňou a žalovanou nebola uzavretá písomná zmluva o výkone funkcie konateľa podľa § 66 ods. 3 Obch. zákonníka a nebola ani dohodnutá odmena za výkon funkcie konateľa spoločnosti. Ak teda konateľka nemala uzatvorenú zmluvu o výkone funkcie a ani mandátnu zmluvu, na vzťah medzi žalovanou spoločnosťou a jej konateľom v takomto prípade platia primerane ustanovenia Obchodného zákonníka o mandátnej zmluve (§ 66 ods. 3, § 566 a nasl.). Konateľa nemožno považovať v nijakom prípade za zamestnanca, pretože takýto právny vzťah pri výkone funkcie konateľa právny poriadok a judikatúra vyslovene zakazuje a vylučuje. Nejde teda o výkon funkcie v pracovnom pomere, ale o obchodnoprávny vzťah medzi konateľom a spoločnosťou. Činnosť štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným nevykonáva fyzická osoba v pracovnom pomere a to ani v prípade, že nie je spoločníkom. Právne predpisy ani povaha spoločnosti s ručením obmedzeným nebránia tomu, aby iné činnosti pre túto obchodnú spoločnosť vykonávali fyzické osoby na základe pracovnoprávných vzťahov, pokiaľ náplňou pracovného pomeru (alebo iného obdobného pracovnoprávného vzťahu) nie je výkon činnosti štatutárneho orgánu. Žalobkyňa uviedla, že odmena, ktorá jej bola vyplácaná, bola vyplatená na základe uzavretých dohôd o vykonaní práce (1 mesiac v roku 2010 a obdobie od 3. januára 2011 do 30. januára 2012). Poukázal na obsah spoločenskej zmluvy, z ktorej vyplýva, že do pôsobností konateľa patrí okrem iného riadenie bežných záležitostí spoločnosti, zastupovanie spoločnosti voči tretím osobám, organizačné riadenie práce zamestnancov v pracovnom pomere, rozhodovanie o mzdach pracovníkov. Zdôraznil, že podľa § 135 Obchodného zákonníka, konatelia sú povinní zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva. Vyslovil názor, že ide o zhodné pracovné úlohy uvedené v dohode o vykonaní práce, čiže ide o činnosť konateľa, za ktorú bola čiastočne odmenená a činnosť štatutárneho orgánu nemôže fyzická osoba vykonávať v pracovnom pomere. Ďalej uviedol, že zo spoločenskej zmluvy ani zo zápisu z obchodného registra nevyplýva, že by druhá konateľka - žalobkyňa bola obmedzená pri výkone funkcie len pre prípad, keby nebol konateľ žalovaného prítomný. Ak žalobkyňa dala súhlas na výkon funkcie a bola aj menovaná valným zhromaždením, mala zodpovednosť za výkon tejto funkcie, za čo musí byť honorovaná.

3. Na základe uvedeného a s prihliadnutím na námietku premlčania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyni vznikol nárok na odmenu za obdobie od 1. februára 2010 do 31. januára 2013, teda za 36 mesiacov. V uvedenom období bola žalobkyni vyplatená odmena, ktorú súd považoval v zmysle uvedeného a cit. ustanovení zákona za odmenu konateľa spoločnosti nasledovne:

rok 2010 február až december 884,52 Eur x 11 spolu 9 729,72 Eur

rok 2011 január až september 884,52 Eur x 9 spolu 7 960,68 Eur, október až december 408,24 Eur x 3 spolu 1 224,72 Eur, spolu za rok 2011 vo výške 9 185,40 Eur

rok 2012 január až marec 408,24 Eur x 3 spolu 1 224,72 Eur, teda spolu za 26 mesiacov 20 139,84 Eur. Žalobkyňa ukončila činnosť v spoločnosti dňa 31. marca 2012, k účinnému odvolaniu z funkcie došlo až na valnom zhromaždení dňa 28. januára 2013. Za apríl až december 2012 a január 2013, teda spolu za 10 mesiacov jej nebola vyplatená odmena, na ktorú ako konateľka spoločnosti mala zákonný nárok. Za rok 2012 január až marec jej bola vyplácaná odmena 408,24 Eur mesačne, súd jej preto priznal odmenu v uvedenej výške aj za nasledujúce mesiace do januára 2013, teda spolu 4 082,40 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. S poukazom na § 369 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 1 nar. vlády 21/2013 Z. z. priznal žalobkyni aj požadované úroky z omeškania, ktoré nepresahujú zákonom stanovenú výšku.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa úspešnosti v spore. Poukázal na to, že sa žalobkyňa žalobou domáhala zaplatenia sumy vo výške 44 131,77 Eur. Súd jej návrhu vyhovel čo do sumy 4 082,40 Eur. Žalovaný bol tak úspešný v spore na 90,75%, po odpočítaní jeho neúspechu v rozsahu 9,25%, mu

vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 81,50%. Konštatoval, že o výške náhrady týchto trov bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

6. Na základe odvolania žalobkyne proti zamietajúcej časti rozsudku Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/47/2018-288 z 31. októbra 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti a žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že predmetné konanie sa začalo dňa 12. marca 2014, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol a odvolanie bolo žalobkyňou podané za účinnosti Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení ktorého odvolací súd posudzoval správnosť postupu súdu prvej inštancie a dôvodnosť podaného odvolania. Konštatoval, že žalobkyňa odôvodnila odvolanie dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Uviedol, že súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vykonal a doplnil vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP a na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Konštatoval, že ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne, odvolací súd uviedol, že nárok za rok 2009 a január 2010 zamietol súd prvej inštancie s prihliadnutím na dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovaným, pričom premlčanie žalobkyňou uplatneného nároku súd prvej inštancie riadne odôvodnil a správne právne posúdil, a žalobkyňa v podanom odvolaní závery súdu prvej inštancie nielenže nespochybnila ale neuviedla ani žiadne dôvody, pre ktoré by neboli tieto závery správne.

9. Za obdobie od februára 2010 do marca 2012 súd prvej inštancie žalobu zamietol, s odôvodnením, že podľa zaužívanej praxe v spoločnosti žalovaného odmena konateľa bola zahrnutá v pracovnej odmene obidvoch konateľov t. j. žalobkyne aj jej brata Ing. A., pričom v priebehu konania žalobkyňa relevantným spôsobom opak nepreukázala a ani v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by túto okolnosť spochybnili. Odvolací súd poukázal v tejto súvislosti na správanie žalobkyne, ktorá počas celého obdobia výkonu funkcie konateľa u žalovaného túto dohodu rešpektovala a akceptovala a žiadnej inej odmeny sa nedomáhala. Vyslovil názor, že ak by s takouto dohodou nebola súhlasila, nepochybne mala možnosť túto záležitosť riešiť už počas trvania tohto vzťahu, prípadne mala možnosť sa funkcie konateľky vzdať. Tvrdenie žalobkyne o tom, že zo strany svojho brata mala prisľúbené stať sa spoločníčkou obchodnej spoločnosti, a preto až po ukončení činnosti v spoločnosti sa domáha odmeny za výkon funkcie konateľa, považoval odvolací súd za účelové a ničím nepreukázané a to aj vzhľadom na obsah spoločenskej zmluvy, ktorý jej musel byť známy ako konateľke spoločnosti. Poukázal na spoločenskú zmluvu, podľa ktorej totiž rozhodnutie o vstupe žalobkyne do spoločnosti ako spoločníčky nezáviselo len od jej brata Ing. A., ale od rozhodnutia všetkých spoločníkov, pričom žalobkyňa v konaní nepreukázala, že minimálne vyvolala jednania so spoločníkmi o vstupe do spoločnosti.

10. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobkyne za obdobie od apríla 2012 do januára 2013 a priznal žalobkyni sumu 4.082,40 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 1. apríla 2013 do zaplatenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na výpoveď samotnej žalobkyne, z ktorej nepochybne vyplýva, že žalobkyňa ukončila činnosť v spoločnosti k 31. marcu 2012, keď konkrétne uviedla, že zo spoločnosti odišla a od uvedeného obdobia už žiadnu činnosť (konateľa ani podľa Dohody o vykonaní práce) nevykonávala. Za uvedené obdobie by jej preto nárok na odmenu nevznikol, keďže odmena konateľovi

nepatrí len za to, že je zapísaný v obchodnom registri ale za činnosť skutočne vykonávanú v spoločnosti a pre túto spoločnosť (§ 571 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka). Odvolací súd konštatoval, že z dôvodu, že vyhovujúci výrok nebol napadnutý odvolaním a v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť, odvolací súd správnosť záverov súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti nemohol preskúmať. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu za uvedené obdobie nad priznanú sumu, pretože žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že ňou uplatňovaná suma odmeny konateľa bola odmenou obvyklou v čase uzavretia zmluvy v obdobných spoločnostiach ako je žalovaný a v danom regióne. Za bez právneho významu označil tvrdenie žalobkyne, že požadovaná odmena je blízka priemernému zárobku zamestnanca v národnom hospodárstve SR, ale pre štatutárny orgán je podpriemerná, pretože výška odmeny konateľa je stanovená buď dohodou spoločnosti a konateľa alebo podľa § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka ide o obvyklú odmenu za činnosť konateľa, ktorej výšku žalobkyňa však nepreukázala.

11. Ďalej odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne zamietol žalobu aj v nároku na zaplatenie odmeny konateľa za mesiac február 2013, pretože výkon funkcie konateľa sa skončil žalobkyni odvolaním valným zhromaždením v januári 2013, ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému odvolací súd priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) navrhujúc ho zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Z obsahu dovolania vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Konštatovala, že si odvolací súd mal ozrejmiť relevantné skutočnosti na súdnom pojednávaní, ktoré však nevytýčil, hoci právna úprava civilného súdneho konania takýto postup umožňuje. Poukázala na súrodenecký vzťah medzi vlastníkom spoločnosti a konateľkou, ktorý ovplyvnil neformálnosť vzťahov. Poukázala na to, že už pri uplatnení vyplatenia odmeny konateľa v žalobe zohľadnila premľanie takmer polovičky celkovej odmeny za výkon funkcie konateľa počas jednej dekády tak, že nárok obmedzila zo sumy 82.172,40 € na čiastku 44.131,77 € v dôsledku premľania. Zdôraznila, že funkcia konateľa je činnosťou obchodnoprávnej povahy, preto argumentácia žalovanej strany, že žalobkyňa dostávala odmenu na základe dohody o vykonaní práce (vrátane aj dohody o pracovnej činnosti) z hľadiska priznávania odmeny za činnosť štatutárneho orgánu právne neobstoí. Poukázala na to, že takáto zmluvná odmena je predmetom Zákonníka práce. Žalovaná strana neposkytla konateľke žiadnu odmenu v požadovanom právnom režime obchodného práva. Poukázala ďalej na to, že aj benefity, ktoré požívala žalobkyňa ako služobné auto, služobný telefón, stravné lístky, prislúchali spoločníkom spoločnosti, čo nasvedčuje tomu, že nešlo o výkon niektorých činností radovým zamestnancom. Uzavrela, že faktický výkon funkcie konateľky je takmer nesporný, žalovaná strana uznala nárok na jej odmenu avšak len v dehonestujúcej sume 50,- € mesačne.

14. Žalovaný vo vyjadrení označil dovolanie za nedôvodné, neopodstatnené a účelné a napadnutý rozsudok za vecne správny. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobkyne, nakoľko žalobkyňa pri prejednávani veci mala priestor na prednesy a predkladanie dôkazov, čo aj uskutočnila a na ich základe súd riadne vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil a dospel k spravodlivému rozhodnutiu. Opätovne poukázal na to, že žalobkyňa vykonávala činnosť konateľky spoločnosti na základe dohody o výkone práce s popisom práce ekonomickej povahy, neuzatvorila mandátnu zmluvu, ale bola zaužívaná prax, že konateľom spoločnosti bude ich odmena vyplácaná na základe dohôd o výkone práce. Žalobkyňa ako konateľka spoločnosti, pri výkone svojej funkcie, mala hradené všetky cestovné náklady a taktiež aj náklady na stravu a ubytovanie a používala všetky benefity ako ostatní spoločníci spoločnosti (osobné motorové vozidlo, mobilný telefón a iné).

15. Vo vyjadrení zo dňa 29. októbra 2020, k vyjadreniu žalovaného, žalobkyňa uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie dehonestoval vzdelanie, odbornosť a dlhoročnú prácu žalobkyne. Priznanie mesačnej odmeny iba v sume 50,- € za výkon činnosti konateľa označila za výsmech výkonu funkcie

konateľky. Konštatovala, že tým, že súd priznal žalovanej proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 81,50%, ešte zvýšil žalobkyni utrpenú škodu. Ďalej namietala, že na pojednávaní dňa 25. januára 2018 jej nebolo umožnené predložiť dokumentáciu týkajúcu sa činnosti konateľa a ani odvolací súd rovnako neriešil existenciu dokladov preukazujúcich činnosť Ing. Bakovej Szabovej ako konateľky. Žiadosť žalobkyne o poskytnutie kópií listinných dôkazov boli na Finančnej správe, v Sociálnej poisťovni, v zdravotných poisťovniach, Úrade BOZP zamietnuté s odvolávkou, že na ich poskytnutie je potrebná žiadosť súdu o súčinnosť, ktorý si ich nevyžiadal a žalovaná spoločnosť tieto doklady nepredložila aj napriek tomu, že ich mala.

16. Žalovaný v ďalšom vyjadrení poukázal na svoje vyjadrenie k dovolaniu a odpoveď žalobkyne na vyjadrenie žalovaného označil za účelové a nepodstatné.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

18. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

19. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z vyššie citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľka videla v tom, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

21. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

22. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm.

f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia.

23. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

24. V prejednávanej právnej veci dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu, na ktorom je založené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nevykonával opätovne dôkazy vykonané súdom prvej inštancie ani ním vykonané dôkazy nedoplňal. Po prihliadnutí na predmet sporu je aj dovolací súd toho názoru, že povinnosť nariadiť odvolacie pojednávanie nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že ak odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania, jeho postup zodpovedal ustanoveniu § 385 ods. 1 CSP a odvolací súd nenariadením pojednávania neznemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

25. Žalobkyňa v dovolaní poukázala na niektoré mylné právne závery odvolacieho súdu, resp. aj súdu prvej inštancie. Samotná polemika dovolateľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, že jej činnosť sa zhoduje s pracovnými úlohami uvedenými v dohode o vykonaní práce, za činnosť ktorú bola už čiastočne odmenená, teda o zahrnutí odmeny konateľa do pracovnej odmeny a s tým súvisiacou priznanou výškou odmeny, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériám uvedeným v § 420 alebo v § 421 CSP. Nakoľko dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP) nemohol sa už dovolací súd zaoberať námietkami žalobkyne, uvedenými až v jej podaní zo dňa 29. októbra 2020 (podanom po uplynutí lehoty na podanie dovolania) týkajúcimi sa nedostatočne zistených skutkových okolností významných pre správne posúdenie veci v súvislosti s nevykonaním všetkých ňou navrhovaných dôkazov.

26. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolaním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V posudzovanom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí, potvrdzujúcom rozhodnutie súdu prvej inštancie, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Základnými odvolacími námietkami žalobkyne (ktoré nepredstavovali nové skutočnosti) sa odvolací súd zaoberal napriek tomu, že už rozhodnutie súdu prvej inštancie dalo odpovede na uplatnené námietky žalobkyne. Súdy oboch inštancií v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav veci, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy náležite vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP nie je procesne daná a preto jej dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.